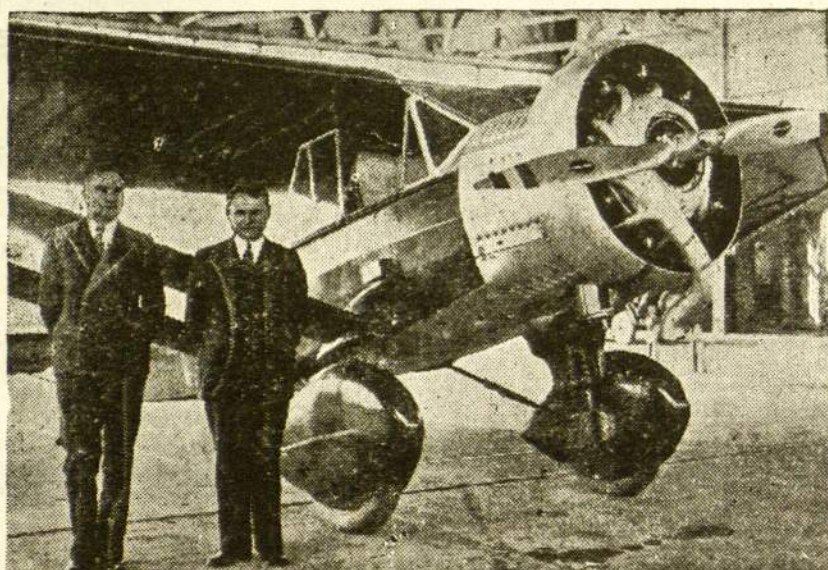

LIETUVIŲ IŠEIVIŲ JAUNIMO ŽURNALAS

VILTIS

LIEPOS - RUGPIUČIO MĒN. NR. 7 (17) 1936 M.

Per aukas į garbę.

J. FRIZZO & CIA. BANKINIAI NAMAI

Įkurti 1900 metais

Rua Mauá Nr. 207

Skyrius RUA 15 DE NOVEMBRO, 41
São Paulo

Laivakortės ir šamados į visas pasaulio šalis.

Piniginės perlaidos — siunčiame pŃnigus į Lietuvą ir kitas pasaulio šalis.

UŽSIENIŲ VALIUTĄ perkame ir pardodame geriausiomis kainomis.

INDELIAI IR EINAMOSIOS SASKAITOS

Priimame indelius, mokame nušimčius ir teikiame knygeles (cadernetas).

Kalbame lietuviškai ir kitomis kalbomis.

Teikiame informacijas raštu į provinciją.

REDAKCIJA rankraščius taiso savo nuožiūra. Nesunaudotų rankraščių savo lėšomis negražina. Už skelbimų turinį neatsako. Siunčiant Redakcijai korespondencijas, raštus ar laiškus, visada turi būti nurodyta siuntėjo vardas, pavardė ir tikras adresas.

ŠAMADOS

J. FRIZZO BANKINIAI NAMAI

Isac Cogan tarpininkaujant, darome šamadas iš viso pasaulio šalių, už prieinamiausias kainas ir su pilnomis garantijom's
Rua Mauá, 207 - S. PAULO - Tel. 4-3345

« VILTIES » ŽURNALAS GAUNAMAS

Luz stoties kioske; Josė Paulino vaistinėje; prie Centralinio Pašto laiptų ir kampo; Rusų vaist Mokoje; Menkaičio krautuvėj S. Annoj; Kirilausko krautuvėje Villa Anastazijoje, pas atskirus platintojus ir Redakcijoj.

SANTOS: S. P. R. stoties kioske.

Prisiekusis Vertėjas MIGUEL OCOUGNE

RUA 15 DE NOVEMBRO 32 sobreloja
Tel. 2-6393 — SÃO PAULO

Daro vertimus iš visų kalbų ir paruošia visokius dokumentus, kaip antai: chamadas, naturalizacijos, carteiras de identidade, carteiras profissionaes ir kitus dokumentus.

Kalbama lietuviškai

Dr. S. MEITIN

(Diplomuotas Vokietijos ir Rio universitetuose)

Priima: vidurinių, veneros ir nervų ligomis nuo 2 iki 6 val. vakaro.

Ultravioletiniai spinduliai.

SUSIKALBAMA LETUVISKAI

Rua Barão de Itapetininga, 139

Salas 8-9 — Telef. 4-0715

Dr. B. K. Chipiakoff

(Maskvos universitetuose 1914 m. laidos)

RUA YPIRANGA, 193 - 2^a. 4 (kertė rua Santa Ephigenia) Tel. 4-0316.

Ligonius priima kasdien: nuo 3 iki 9 val vak. Sekmadieniais nuo 10 val. iki 12 val.

Vidaus, nervo-psichinės ir moters ligos.

(Specialė klinika venerinių ligų triperis, sifilis, šankeris)

Laboratorija: tyrimas šlapumo, kraujo mikrobu ir t. t.

Daktaras

A. JAZARA - SNEGE

(Maskvos gydytojas nuo 1914 m.)

Vidaus ligos, chirurgija, venerijos ir moterų ligos.

Priėmimas nuo 9 — 12 v. ryt. ir 3 — 7 v. v.

Ladeira Porto Geral, 12 sobr.

2.º Andar - salas 4 e 5

(kampus Boa Vista ir 25 de Março)

Gyv. butas ten pat 5 auk. Tel. buto 2-5068.

V I L T I S

LEIDŽIA BRAZILIJOS LIETUVIŲ JAUNIMO S-GA «VILTIS»

1936 metų Liepos-Rugpjūtis mėn.	Adresas: "VILTIS" Rua Coronel Moraes, 338 - S. PAULO	Nr. 7 (17)
	KAINA: Metams 8 milr., pusmečiui, 5 milr. Amerikos valstybėse - metams 12\$000, pusmečiui 6\$000. Lietuvoje ir kitur metams 15\$000 pusb. 8\$000. Atskiras nr. 1\$000.	Eina II metai

Mūsų Didvyrių testamentas

"Mes skrisime į Lietuvą!

Lietuvių tauta laukia iš savo sūnų ir draugų žygių. Būtinai reikia ir jos sūnams prisidėti prie bendrojo darbo — tirti dar mažai žinomas Žiemų Atlanto vandenyno oro sroves, o taip pat naujai išrastus navigacijos būdus ir priemones pritaikyti kasdieniniams reikalams. Mes, gyvendami tokiais laikais, kada oras stengiamasi panaudoti žmonijos reikalams, laikome savo pareigą tautos vardu tą darbą laimingai atlikti..

"Lithuanicos" laimėjimas tegu sustiprina jaunųjų Lietuvos sūnų dvasią ir įkvepia juos naujiems žygiams. "Lithuanicos" pralaimėjimas ir nugarimzdimas į Atlanto vandenyno gelmes tegu auk ja jaunųjų lietuvių atkaklumą ir ryžtumą, kad Sparnuotasis Lietuvis būtinai įveiktų klasikinę Atlantą Tėvynės Lietuvos garbei. Tad šį savo skridimą skiriame ir aukojame Tau, Jaunoji Lietuva!

Tą didįjį bandymą pradėsime, tikėdamiesi Dangaus palaimos".

Štai Dariaus ir Girėno žodžiai, parašyti besirengiant į ilgą ir pavojingą kelionę.

Tau, Jaunoji Lietuva! Tavo, Žmonija, mokslo pažangai! Štai kas esminga mūsų lakūnų žygy — altruistinės paskatos, pasiaukojimas kitų garbei! Dariaus ir Girėno mirtimi vainikuotas žygis yra tokio pobūdžio, prieš kurį lenkiame

galvas visi be pasaulėžiūrų ir tautybių skirtumo. Jų asmeniškai pasiaukojimas ir drąsa didelė idėjai visų sielose suskambėjo šviešiais atgarsiais. Tai rodo gilus liūdesys ir pagarba tragiškai mirusiems lakūnams jų tėvynė ir visur, kur tik gyvena jų broliai lietuviai.

Drausių lakūnų šandie netrūksta. Ir per Atlantą mūsų laikais perskrido nebe pirmieji, Greitumo rekordai moderniškaime amžiuje sumušami nepaprastai staigiai. Nuo tik ką garbintų didvyrių visuomenės dėmesys krypta į naujus laimėtojus. Spauda vai-

mėtojus. Spauda vainikuoja šios dienos įžymybes, pamiršdama vakarykščias. Daug jau įvairių rekordistų, čempionų ir grožio karalienių užmiršta. Kodėl? Todėl, kad ji aistra buvo *asmeniškai pagarsėti*, o tas jei ir gerbiama, tai tik paviršutiniškai.

Visai kitokio išpūdzio padarė Dariaus ir Girėno žygis. Jie gilią pagarbos ir meilės laimė-

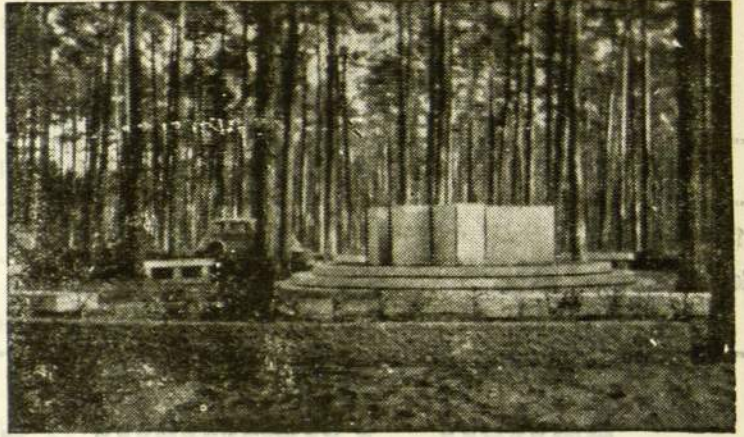
Dariaus ir Girėno paskutinis atsisveikinimas.

mėjo tiek, kad drąsiai juodu galime laikyti vienus iš Senosios ir Naujosios Lietuvos didvyrių, sužibėjusių greta rinktinų mūsų tautos mokslininkų, dainių ir karžygių.

Tūkstantinė kauniečių minia, aerodrome laukusi laimingai parskrendančių lakūnų, neabejotinai nuoširdžiai būtų juos pagerbusi. Tačiau ar ne gausčiau ir ne su šventa rimtimi ir malda sutikti lakūnų jau bejausmiai kūnai? Tai yra psichologinė paslaptis, kodėl žmonių žygius tikrojo vertingumo aureole apgaubia tik auka, ypač gyvybės kaina.

Darius ir Girėnas, kaip lakūnai, savo tautai patarnavo, rodos, daugiau negu galėjo. Aviacijos žinovai stebisi jų drąsa ir sugebėjimu perlėkti milžiną vandenyną tokiai kelionei nepritaikytu lėktuvu ir nepalankiose oro sąlygose, ir jei nelemtas likimas jų testamentas bus įvykdytas pilnai.

Ne visi pašaukti yra būti lakūnais, bet visi yra įpareigoti gero padaryti savo tėvynei ir visuomenei. Ir tai svarbiausia, pasak a. a. Dariaus, kad kuo nors atsilygintumėm pasauliui už suteiktą mums vietos šiame žemės kamuolyje, kad padarytumėm jį truputį geresniu negu kad

Darius — Girėno žuvimo vieta Soldine

radome.

Mūsų tautai reikia kuodaugiausia realių, ne žodžiais, bet darbais patriotų didvyrių. Tarp didžiųjų kaimynų Lietuva yra maža, bet savo gelmėse ji turi stiprių dvasinių jėgų, kurios gali tapti milžiniais. Darius ir Girėnas tai parodė. Dainius Mickevičius tikėjo, kad kelyje suklupusių didvyrių lavonai bus tiltas kitiems prie idealo, ir mes tikime, kad idėjos, dėl kurių rinktiniai mūsų tautos sūnūs mirė, nemirė, bet visuomet bus gyvos kilniausiose sielose.

LAKUNAI ARIE SAVE

Leisdamiesi į žygį, lakūnai kukliai — didžiųjų žmonių ypatybė — aprašė savo gyvenimą.

Kapitonas Steponas Darius. Aš, — rašo a.

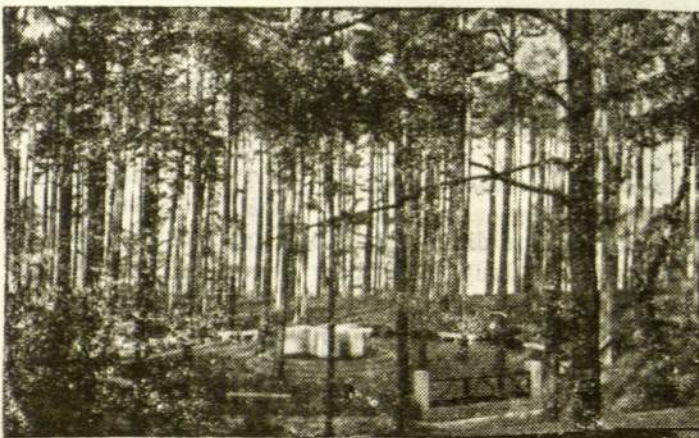
a. Darius, — ir mano kolega Stasys Girėnas skrisime iš antros mūsų tėvynės į kraštą, kur mes abu pirmą kartą išvydome dienos šviesą — Lietuvą.

Taip, aš ten gimiau, ten basas po laukus ir miškus bėgiojau. Ten, parietęs savo galvelę, sekiau akimis padangėmis skraidančius paukščius

ir galvojau, kad tur būt labai gera ir smagu iškilti taip aukštai ir plasnoti iš vietos į vietą. Nei kojos pavargsta, nei akmenys, nei dilgėlės į jas duria...

Tai buvo tik naivios kūdikio svajonės. Bet šiandien jos virto realybe. Aš jausiuos laimingiausias žmogus pasaulyje, kuomet "Lithuanicoje" pasieksiu savo pirmų svajonių kraštą ir nusileisiu į jo svetingą, artimą ir malonų prieglobstį.

(Pabaiga sekančiam numery).

XX

Čia 1933 m. liepos mėn. 17 d., ties Lietuvos Tėvynės rubežiais, Vokietijos žemėje, Soldino miestelyje, žuvo Darius ir Girėnas, didvyriškai pasiruošę ir perskridę Atlanto vandenyną. Dabar šioj vietoj Lietuvos Aero klubas gražiai sutvarkė ir pastatė kuklų paminklą.

XX

4.

Moteris (Stovi vidury. Spaudžia prie krutinės knygas, Skausmo išraiška. Bet išdidi, tiesi stovi)

Gerai nors šių nerado.

Kada, kada, o nelaimingoji Tėvyne, tau laisvės saulė patekės?...

Vaikai (būriu aplink moterį sustoję. Aukštytyn prie jos rankas pakėlę)

Užaugsimė ir mes, Mes nepamiršime keleivio žodžių: nieks nepalauš mūsų valios!

(Apkabina rankomis iš visų pusių moterį Uzdanga labai pamazai užleidžiama.)

2 Vaizdas.

1.

Kambarys panašus, tik labiau išpuoštas. Sienoje kabavo vytiš, ar žymaus žmogaus paveikslas).

Asmens: *Senelis, moteris, senis, trys vaikai, mokytojas ir būrys vaikų*.)

Senelis, (zilagalvis, pavargęs, lazda rankoje).

Tie patys, rodosi, namai. Ir kambarys tas pats. O kur gi žmonės? (žvalgosi susimąstęs). Aplink tvarka, matyt, kas nors gyvena.

Sapnais aš penkiasdešimt metų gyvenau. Jie stiprino mane šaltajam Sibire. Sapnuose kvapą tėviškės laukų jaučiau. Mačiau draugus prisiekusius prikelti tautą. Taip besapnuodamas lyg šmėkla pats tapau Nemačo nieks manęs, ar burtai koki? Ak pavargau, nusilpo kojos (sėda į kėdę).

Bet kur gi žmonės... keista (užmiega).

2.

(Ateina šventadieniškai pasipuošę — senė, moteris ir vaikai — 2 berniukai ir mergytė. Berniukas nešasi didelę paveiksluotą knygą. Moteris sėda prie stalo. Berniukai varto knygą priklaupę prie kėdės).

Moteris. Prisėsk ir pasilsėk, mamytė. Tokia karšta diena, net galvą skauda.

Senelė. Kur vyrai, jau metas būt pietų.

Moteris. Išėjo maudytis. Žinai, šventadienis, tai vartosi paežerėj, kas nėjo į bažnyčią.

Senelė. Smagu patinginiauti prie vandens. Ak, prisiirsčiau savo amžy. Dainų nesuskaitysi, kiek jų paleidau lenktyniuot su bangomis.

I Vaikas. O mums visi tai draudžia į luotą koją kelti.

II Vaikas. Kitų vaikai per dieną ežere ir nieko niekas jiems nesako.

Moteris. Jonuk, gi tu varlių bijai. O ežere tiek daug jų!

Senelis. (Ligšiol nepastebėtas, per miegus).

Ei ne... nepalauši... ir Sibire...

(Pabudęs dairosi). Ir vėl sapnai. Seniau sapnuodavau tėvyne, dabar gi Sibirą. Aš jus išgązdinau. Atleiskite.

Moteris. (Nustebę visi žiūri į senelį. Vaikai stebi pro senelės petį). Namai mūsų atviri visiems pakeleivingiems.

Ar iš toli, seneli?

Senelis. Ir iš toli, ir iš arti. Įsiverčiau čionai ir užmigau. Labai gražu...

I Vaikas. (Senelei į ausį). Ar lazda jo matai?

II Vaikas. Jis nebijotų mūsų rudžio.

Moteris. Nesuprantu tavęs, seneli. Ne toks tu, kaip kiti pakeleivingi. Na, eime pietų (tvarko stalą).

Senelė. Ar tau pažįstamos, seneli, šitos vietos.

Senelis. Pažįstamos ir mielos. Visur čia mano keliai nuvažinėti, takai numinti. Tik žmogui jau ne tie... Čia, čia — šioj vietoj — aš nepamiršiu — jie mane suėmė (Piktai ir garsiai).

Senelė. Kada ir kas? (Labai nerimauja) Mūs namuose?

Senelis. Aš čia su knygom atvykau, su laikraščiais. Prieš daugel, daugel metų... gal penkiasdešimt. Žandarai mane gaudė, čia susekė...

Senelė. O Viešpatie! Magdut, tai Rimkus knygnešys! Mūs brangusai svety!

Senelis. Tai bene būsi Jonaičių Marytė?

VINCĖ JONUŠKAITĖ-ZAUNIENĖ

Lietuvos Operos Primadona

Prisimenu, buvai gera mergytė, pagelbėjai nekartą man.

Senelė. Bet nepagelbėjau tą paskutinį kartą. Koks buvo skausmas! Tu Sibire vargai belaisvis, — aš del tavęs kenčiau tėvynėje. Vis geležiniai pančiai, vis žandarai man vaidinos.

3.

(Su triukšmu įsiveržia vidun mokytojas su buriu vaikų).

Mokytojas. Labą dieną, mielos šeimininkės. Vyrai ar namie?

Senelė. Ne, ne namie mielas mokytojau, bet štai brangus svetys namie, iš sibiro. Prisimėni, nekartą pasakojau, kaip Rimkų suėmė ir ištrėmė. Tai jis sugrižo.

Mokytojas. Ak, sveikinu, drąsus seneli; džiaugiuosi, kad išvydai jau laisvąją Tėvynę. Jau viskas mūsų: valdžia, kariuomenė, mokyklos, — ką jus drąsuoliai anuokart vis sapnavote.

Senelis. Ir laikraščių ir knygų nedraudžia. Man sukasi galva, lyg iš aukštybių aš žvalgyčiausi.

I Vaikas. Tavęs seneli, niekas jau nes-kriaus.

Mokytojas. Nedovanai seneli, tu kovojai. Tu su pasiryželiais draugais nugalėjai Rusijos milžiną, kurs buvo užgriuvęs Lietuvą, kaip kalnas. Daugiau Lietuva niekam nevergaus. Ar ne taip vaikučiai?

Vaikai. Mes tikime pakilusią tėvyne,
Ateis jai šviesus vėl laikai.
Nekartą ją tėvai apgyne,
Mokės, apginti ir vaikai.

Mergytė. Seneli, tu geras, kad tiek kentėjai.

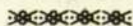
Senis. Tai ne sapnas...

(Sudaroma grupė. Senelis sėdi, glosto mergytę, vaikai ir suaugę aplink sustoję. Uždanga leidžiasi pamaži).

(Galas.)

— Valstybes valdo valdovai — knygos valdo valdovus ir visą pasaulį.

Prof. A. Weber.

— Žmogus be knygos panašes į apuoką, bijantį dienos šviesos.

Prez. W. Wilson.

IVAIRENYBĖS

Kaip atsirado pasveikinimas kepurės pakėlimu.

Vyrų paprotys pasisveikinti savo tarpe ir pasveikinti kitus kepurės pakėlimu yra užsilikęs iš viduriniųjų amžių. Anais laikais riteriai, „silpnosios“ lyties akivaizdoje gražiai nuimdavo nuo galvos savo sunkiąsias šarvų kepurės, tuo pareiškdami, kad čia jų gyvybei nėra pavojaus.

Žmogaus augimo reiškiniai.

Norvegų mokslininkų tyrimų duomenimis apie metų laikų įtaką žmogaus kūno augimui nustatyta, kad kovo mėn. ir rudens pradžioje bręsta daugiau žmogaus kūno svoris. Tuo metu augimas nežymiai sumažėja. Visais kitais mėnesiais labiau pastebima augimas. Smarkiausiai žmogaus kūnas auga vasaros ir žiemos metu.

Svetimtaučių spauda Amerikoj.

Jungtinėse Amerikos Valstybėse svetimtaučiai turi išviso 1073 laikraščius ir žurnalus. Daugiausiai laikraščių turi vokiečiai — 201. Iš jų 18 dienraščių. Antroj vietoj italai — 130 laikraščių (6 dienraščių); toliau lenkai 74 laikr. (14 dienraščių); ispanai — 71, vengrai — 59, čekai — 57, švedai — 42, prancūzai — 40, slovakai — 39, norvegai — 36, žydai — 36, lietuviai — 31 4 dienraščius, 3 dukartsavait, 12 savaitr., 2 dvisavait., 7 mėnes., 2 bertaininiai ir 1 metinis; suomių — 29, portugalai — 24, graikai — 23, armenai — 21, rusai — 20, japonai — 19, kroatai — 17, danai — 16, ukrainiečiai — 16, olandai — 14, slovėnai — 13, kiniečiai — 10, serbai — 8, bulgarai — 5, arabai — 7, rumunai — 4, estai — 2 flamandai — 2, albanai, korėjiečiai ir latviai — po 1 laikr.

Kiek yra pasauly lietuvių ?

Nepriklausomoj Lietuvoj gyven 2.300.000 lietuvių, Okupuotoj Liet. apie 1.000.000 Jung Amerikos Valstybėse — 650.000, Sovietų Rusijoje — 40.000, Vokietijoje — 40.000, Brazilijoje — 35.000. Latvijoje — 30 000, Argentinoj — 30.000, D. Britanijoje — 20.000, Kanadoj — 10.000, Urugvajuj — 10.000, Lenkijoje 2.000, kituose Europos vietose — 3.000, Australijoje — 1.000, Pietų Afrikoj — 400, Vidurinėj Amerikoj — 400 ir tolimuose Rytuose 200. Viso pasauly yra apie 4.172.000 lietuvių.

— Gera kyga atsoja tūkstantį profesorių.

Henry Poincare.

TRUMPA AVIACIJOS ISTORIJS APŽVALGA

(tąsa).

Prancūzai, kurie prieš karą buvo pirmieji, dabar atsilieka ir pirmenybes užleidžia amerikiečiams. Amerikiečiai su trimis didžiuliais hidroplanais pradeda skridimą per Atlantą 1919 m. Tačiau skristi jiems pavyksta tik gegužės mėn. 14 d. Iš Rokavojaus miesto jie atskrido ligi Hali-fakso uosto — 1100 klm., iš čia nuskrido į Naująją Žemę — 750 klm. ir toliau nuskrido Azorų salų link. Azorų salas pasiekė tik vienas hidroplanas ltn. Redo valdomas, kiti du hidroplanai turėjo savo kelionę atidėti dėl motorų defektų.

Ltn. Redas per 15 val. nulėkė 1950 klm. Gegužės mėn. 18 d. jis pasiekė Pontą Delgatą, o gegužės m. 27 d. nulėkė su tūpimais 3700 klm. Atlantą perskrido per 24 val. 20 min. Ilgi sustojimai bei taisymasis ir prancūzų lakūnų Roge ir Kollī padarytas skridimas iš Paryžiaus iki Raboto (2200 klm.) be nusileidimo labai sumažino visuomenės domėjimąsi šiuo žymiu ltn. Redo skridimu.

Kada ltn. Redas artinosi prie Azorų salų, australietis Haukeris su mažu, galima sakyti, lėktuvu pasiryžo iš Naujosios Žemės pasiekti Airiją 3050 klm. atstumą. Šis skridimas laikyta be vilčių, tačiau išdidi Haukerio ambicija sukėlė visame pasaulyje visuotiną nusistebėjimą bei pagarbą. Jis norėjo vandenyno nugalėjimą iškovoti Didžiajai Britanijai.

Haukeris, pasiėmęs kartu su savim jūri-

ninką Gyvą, 1919 m. gegužės mėn. 18 d. pakilo iš Naujosios Žemės. Pakilęs atkabino ratus, norėdamas kuo daugiau sumažinti lėktuvo oro pasipriešinimą ir kad savo tikslą greičiau pasiekti. Kitą dieną vakare gauta džiaugsminga žinia, kad mažas Haukerio lėktuvas pastebėtas 200 klm. atstume nuo Airijos krantų.

Haukerio žmona, pergyvenus sunkias nerimo valandas, su širdies džiaugsmu dabar laukė jo Bruklando aerodrome. Juk tie 200 klm. yra niekis palyginus su visu perskristu keliu. Bet kita žinia apie narsųjį lakūną nugramzdino visą pasaulį į didžiausią liūdėsį. Visi jau manė, kad Haukeris su savo bendrakeleiviu jau yra žuves. Valdžios pasiūsti laivai jų ieškoti grįžo be jokių rezultatų.

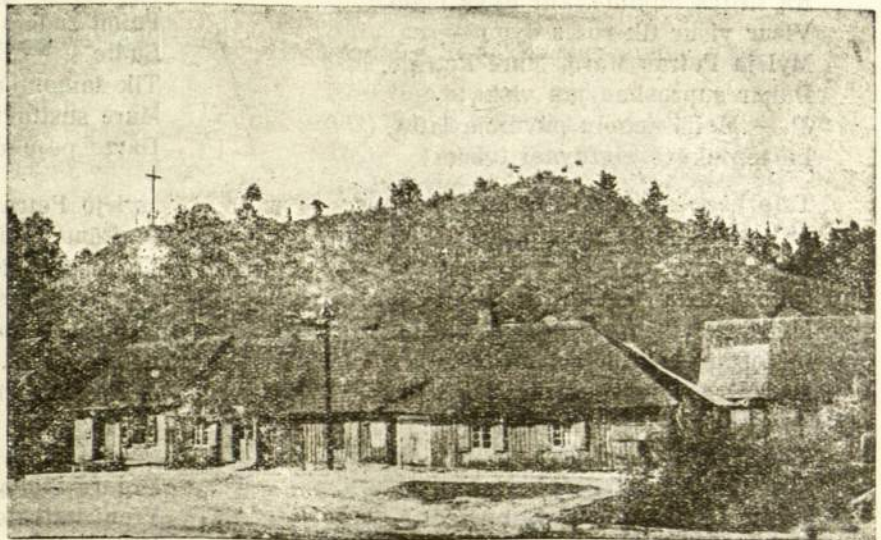
Tuo tarpu Haukeris ir Gryvas tapo išgelbėti vieno laivo, kuris bevieliu telegrafu pranešė: "Išgelbėjom lėktuvo įgulą". Buvo atsitikę štai kas: Haukerio lėktuvo motoras, praskridus 1700 klm. pradėjo gesti ir kiekvienu momentu galėjo sustoti. Haukeris pradėjo ieškoti kur nors laivo. Jo laimei jis pastebėjo dūmų juostą. Pasuko lėktuvą į tą pusę ir, kiek arčiau priskridęs, pradėjo leistis į vandenį.

Haukeris ir Gryvas už šį skridimą gavo po 62.500 frankų premiją, kurią paskyrė dienraštis "Daily Mail".

(Bus daugiau).

Gedimino kalnas Vilniuje

Ant šio kalno, ten, kur matomas aukštas kryžius, 1341 metais buvo nušautas Vilniaus miesto įkūrėjas, didysis Lietuvos kunigaikštis Gediminas. Dabar toje vietoje įmūryta graži paminklinė lenta ir pas tatytas nedidelis paminklas.

I.

* * *

Žydėjo meilė žieduose radastų
Kvepėjo jazminais už lango,
Kur meilės kvaituly nesykį skęsta,
Kur rožės stiebiasi į dangų.

Ne vieną vakarą, kai liepa ošė,
Po ja Marytę migdė gėlės
Žiedai alsuojančią krūtinę puosė
Ir sapnas nesiliovė šėlęs.

Ne vieną rožę ji mielam nuskynė;
Ne kartą laukė jo prie vartų,
Kur jis gilius gilius takus išmynė,
Tai verkė, lyg mama ją bartų. —

Bet štai sukosėjo tenai — už sodo:
Ateina! Mylimas ateina!
Ir vakarą taip liūdną taip nuobodų
Išpuosė jis lyg sapną žvainą.

Mylėjo Petras Marę tik ją vieną...
Ji buvo meilės nepažinus...
Ir džiaugsmas perbėgo tirštas blakstienas:
Jis pirmas mylimas vaikinas!

Tiktai kodėl jis toks nuliūdęs, piktas?
Nejau, Petrel, tu kita myli?...
Ir vėl prisiekia amžinai jos likti,
Ir skruostus bučiais apipylė —

* * *

Prabėgo metai ir antri prabėgo
Gegužis vėl žieduose skendo
Pasaulin skverbėsi vis naujos jėgos
Mirtis gyvybės išsigando.
O meilė augo dienomis ne metais
Kas kart jautriau virpėjo stygos...
Ką širdys nujautė, kur akys matė
Visur visur tik rožės dygo —
Mylėjo Petras Marę, Marė Petrą...
Dabar suprasime jau viską:
Ji — Meilė angelu paverčia latrą,
Po teptuku žvaigždynai tviska!

Taip bėgo saulėtos laimingos dienos
Ir jaukios mylimos minutės,
Deja, ne visos naktys mėnesienos
Nors Petruvi vis vasaris pūtęs...
Ir šandien jis vis žvelgia į padangę
Ir neramus vis lūpas kremta.
Marė drebėdama uždarė langą,
Tokia bejėgė ji prieš gamtą!...
Ir vėl jautriai jautriai suvirpo širdys,
Bet sieloj suklykė pelėda...
Tiktai aistra nemato ir negirdi
Kas artinas: Garbė ar Gėda?

Jį glaudžia į save bejėgės rankos,
O rožės horizontuos vysta.
Ir ji tokia liūdna, tokia išblankus
Pažvelgt į jį dar vis nedrįsta.
Nors audros ir šurpi naktis už lango
Ilgai juos meilės tvaikas supa.
Tik žaibas perskrodęs audringą dangų
Malda sustingo ant jos lūpų.
Akimirkoms langai į juos sužiūra
Ir skiriam skiriam gėdos skraistė...
Atpirks jie nuodėmes tik prie aukuro!
Atpirks tik ašaroms palaistė! —

Dar kartą Petras Marę pabučiavo
Dar kartą pažvelgė į žiedą...
Marė akis primerkusi alsavo
Lyg klausėsi ką siela klieđa.
Pašoko ji: virpėjo, rauda, balo...
Staiga įkibo jam į plaukus:
Vestuvės? Arba — man ir tau bus galas!
Prakeikta gėdos susilaukus!
Ir vėl kartoja karštos meilės scėnos,
Kas šandien laimė jų nusavins! —
Jau šypsos svaigina vestuvių dienos
Jausmai neperstoja bangavę...

* * *

Už lango dar lietus, tamsu ir šalta
Už lango audra sodą laužo. —
Marės širdis prie kryžiaus jau prikalta
Ir aukuro liepsna ją laižo —
Išeik, Petrel, baisu... Išeik... Tu kaltas...
Išeiti jam pravėrė langą,
Krūtinė jos jautri, dabar sugelta
Paimt žadėjo naują rangą.
Sudie... — Dar kartą Petras siekė lūpų,
Tik žaibas sudrumstė čia visa:
Marė sustingusi po langu klūpo,
Daržė pajudęs Petras tyso...

Mylėjo Petras Marę tik ją vieną...
Perkūnas prieš jų meilę stojo,
Kaip sako, žemėms apkastas, prieš dieną
Daržė atgijęs suvaitojo —
O marę rado klūpančią po langu.
Išbalusi, tyli, kaip stabas,
Ji kartkartėms bailiai žegnoja dangų
Ir lūpos jos pravertos dreba...
Paskui... Ji klykė, draskė, rovė plaukus
Uždarė vieną ją už grotų...
Vieni kalbėjo kūdikį pasmaugus,
Kiti — išėjusi iš proto.

II.

Žiema. Ir žiemą audros kartais staugia,
Bet pūgos be žaibų ir griausmo. —
Senai, senai likimas laimę smaugia
Senai marina sielą skausmas.
Žiema. Ir žiemą audros kartais staugia
Bet Petras pradeda užmiršti,
Kaip žaibas jį nuo lango atitrunkė
Kaip parblokštas jis rengės mirti,
Užmiršo viską — ir kalbas ir gėdą
Tiktai Marė kutena širdį, —
Sukliks kad ir toli miške pelėda
Jis Marę raudančią ten girdi...
Prabėgo metai ir antri prabėgo,
O žiemą siautė baisios pūgos,
Nerimo Petras, nes medžioti mėgo:
Jis per naktis miškuose dūko.
Medžioklio siela įzula ir ūpas
Kasdien kas valandą vis kitas —
Žiūrėk, čia eglėj voverytė supas
Ir... kruvina žemyn nukrito...
Paglcstė minkštą uodegytę: džiaugias.
Pakorė po diržu, vėl eina...
Jo gilios akys sublizga, vėl — niaukias...
Užmiršo jis gyvybės kainą!

* * *

Tyliai tyliai linguoja medžių šakos,
Čia stirna krūmuose pradingo.
Senai iš tolo Petras jąją seka
Ir štai, lyg stingte jis sustingo:
Atsoko stirna, tik sniegai surūko,
Sušlamo dar kas už eglaičių.
Tai vilkas! Šautuvą jį atsuko:
Kas žino miško žvėrių skaičių!
Tylu. Tik sušlama eglaičių šakos,
Štai šoks ir vėl pradings čia krūmos...
Medžioklis taikina primerkęs akį —
Jau! Trenkė ir paskendo dūmuos.

Pravirkdė visą mišką trenksmo aidas
Ir mirštamai kas suvaitojo —
Medžioklis bėga, šautuvą nuleido
Širdis jo plakusi sustojo —
Suvirpo, klykdamas pripuolė vyras
Ir auką kruviną bučiuoja...
Marė be žado jo glėby sustingo
Tik kraujas aušdamas garuoja. —
Kas sugražins šaltai krūtinei jausmą?
Kas sugražins lavonui sielą? —
Jis pats nutraukė jos gyvybės žaismą...
O gal paleist ir antrą strėlą!?

* * *

Tik auštant Petru samonė sugrįžo
Ir gailėsčio banga atslūgo
Tiktai dabar šaltai svarstyt išdrįso

Kas laukia jo ir jau pabūgo —
Tikrai, jis žmęgzūdys... Jį laukia teismas;
Jam aiški ir bausmė pelnyta...
Pabudo jo krūtinėj laisvės geismas
Arba — kad žemė jį prarytų!
Eglišakėms jis pridengė lavoną
Eglaitę vilkdams dildė pėdas...
Paskui, laukais, kad nematytų žmonės,
Namon lyg sužeistas jis bėgo.

Nemiega jis, bet ir dienos nelaukia.
Be Dievo nežinos gal niekas...
Už durų dūksta pūga, vėjas kaukia —
Palaidojo lavoną sniegas.
O jis, kas mielą vakarą, kas rytą
Vis meldžias, už jos vėlę meldžias...
Jis kaltas, kad jauna gėlė nuvyto...
Ir nuodėmė į sielą beldžias! —
Kas gal padėt jam mylimos gedėti?
Kas balzamu pateps jo širdį? —
Prieš žmones turi jis tyliai kentėti...
Marė — jo verksmo nebegirdi.

III.

Pavasaris. Visur patvino upės,
Gamta pradėjo atsigausti.
Marės dingimą paslaptis tebsupo,
Bet Petras audrą sieloj jautė.
Tėvai ir giminės ilgai ieškojo,
Kas rastų, dovanas garsino,
Bet visur ir visi tą pat kartojo:
Jos nieks nematė, nieks nežino.
Valdžia žinojo iš tėvų tik vieną,
Kad ji nakčia iš jų ištrūko,
Ligonio pasigedo jie tik dieną,
O dieną — pūga blaškėsi ir dūko —

Ramu, ramu: Visur visi aprimo...
Artojai į laukus išjojo
Stipraus pavasario galtos dvelkimo
Sužadinti karščiau galvoja,
Kas apie mylimą, kas apie žmoną.
Kiekvienas savo laime žaidžia.
Tik Petras skundžias: skaudą galvą, šoną...
Širdy — nuodingas žiedas skleidžias,
Ramu, ramu: Visur visi aprimo...
Miške lavonas ėmė pūti...
Bažnyčioj Petras verkia išrišimo
Ir keikia nelaimingą būtį.

* * *

Nuspręsta. Puolė motinai po kojų.
Kaip lengva būtų, kad prakeiktų!
O motina — tik guodžia ir žegnoja...
Už sūnų ji ir mirti eitų!
Mylėjo Petras Marę tik ją vieną. —
Teisėjui buvo pats pranešti...

K I N I J A

Ryšium su šiandien spaudoje minimu Kinijos vardu, kur nuolat siaučia karo audros, kur vyksta vidaus perversmai, kuomet šiandien Kinijos likimu visas pasaulis susirūpinęs, pravartu mums šiek tiek plačiau su tuo kraštu susipažinti.

Kinija savo gyventojų skaičiumi yra didžiausia pasaulyje valstybė, kuri apima 10 milijonų kv. kilometrų plotą su 450 mil. gyventojų. Tauta geltonodžių. Pačių kiniečių priskaitoma apie 426 milijonus, mandžiūrų — 10 mil., mongolų — 3 mil. ir likusių jų gyventojų dalį sudaro: turkai, tangautai, dungai ir kiti.

Kinijos vardas yra pramanytas europiečių, gi kiniečiai vadindavo savo kraštą valdovų vardais, pridėdami žodį "dai" (didysis); pav. Minų dinastijos laikais vadinosi *Dai-Mingo*, cinų dinastijai valdant — *Dai-Cingo*

ir t. t. Labiausiai savo tarpe jie vadina savo valstybę *Cun-go* (vidurio valstybė). Visa Kinija pasidalinusi į apie 20 provincijų, pav. *Šau-si*, *Han-su*, *Čži-ti*. *Šan-dun*, *Sy-ču-an*, *Che-nan*, *Cri-au*, *An-choji*, *Chu-bej*, *Chu-nau*, *Fu-cian* ir daugelį mažesnių. Tos provincijos turi apie 10 mil. gyventojų ir valdomos atskirų gubernatorių. Kinijos sostinė yra *Šan-chai*, dabar vadinama *Pekinu*.

Kiniečių tauta kaip seniausia pasaulyje yra žinoma 4000 metų prieš Kristaus gimimą. Nuo kitų tautų ji yra atskirta didžiuliais kalnais ir vandenimis, o iš tos pusės, kur gamta nėra atskyrusi kinus nuo kitų tautų, jie patys atsivėrė plačia 1000 kilometrų ilgio mūro siena. Gamtos atskirtus kiniečius nuo kitų tautų ilgai svetim-

taučių įtaka jų nepasiekė. Jie patys labai gerbia kas sava, ypač savas tikybas, papročius; kapus laiko lyg šventovės vietas ir jų nenaiškina. Svetimaučių nekenčia, todėl svetimšaliai koncesioninkai, ypač tiesdami geležinkelius ir įtaisydami įmones dang nukentėdavo nuo vietinių gyventojų 1900 metais kinų sukilėliai prieš svetimšalius padarė valstybei apie 300 milijonų aukso dolerių nuostolių.

Europos santykiams su Kinija pagerėjus, europiečiai vis daugiau ir daugiau stengiasi pažinti Kinijos kultūrą. Jos kultūra yra tokia sena, kaip ir pati Kinijos tauta, tačiau ji yra sukūrusi tokių dvasios turtų, kurie iki šiol nėra pasenę.

Ilgus amžius Kinijos tauta buvo valdoma imperatorių. Valstybinė santvarka buvo susijusi su tikyba, todėl ir imperatorius, kaip paeinąs iš Dievo, buvo vadinamas "Dievo sūnumi". Imperatoriaus padėtis valstybėje buvo kaip tėvo šeimoje, todėl šeima buvo kinų valstybės pag-

Lietuvos kariuomenės ekskursantai Birutės kalne su ekskursijos vadovybe: vidury iš kairės į dešinę — ltn. Levickas, mjr. S. Narušis ir ltn. Dielininkaitis.

Ir paskutinę savo laisvės dieną
Į mišką skuba jos parvežti.
Šurpi žinia žaibu visur pasklido,
Barniai grumojimai prapliupo.
O jis vos tik lavoną jos išvydo
Vėl skausmo perblokštas sukniubo...
O varge, varge! Kas padės gedėti?
Kas balzamu pateps jo širdį? —
Paniekintam teks dvigubai kentėti...
Marė — senai jo nebegirdi.
O, viešpatie, ar ne toks pat likimas!
Tik — jis palaidotas tarp mūrų...
Jį slėgia sutemos ir svieta prakeikimas
Ir sargas, kur prie durų niūro!
O ten... Vainikai už apkalto lango:
Bažnyčion mylima važiuoja...
Čia — sunkūs pančiai čėža ant jo rankų...
Veltui jis meldžiasi, veltui dejuoja. —

rindas. Tačiau tarp VII ir VI amžiaus prieš Kristų gimimą Kinijos mokslininkai išdrįso kritiškai pažūrėti į imperatoriaus valdymą ir sukūrė naujus dėsnius visuomenės auklėjimui.

Paminėto amžiaus Kinijos mokslininkas Liao-tse iš savo praeities patyrimų, aiškina, kad kai išnyksta žmonėse meilė ir dora, atsiranda geros sąžinės stoka ir prasideda suirutė, tuomet atsiranda vagys, plėšikai, kartu su jais reikalinga teisė, nes išnyksta teisingumas. Tuomet jis pataria ugdyti visuomenėje dorą, kad tauta galėtų sugrįžti prie giminystės ir meilės. Jisai neigė teisę, tradicijas ir visa kas sukūrta išoriniu patyrimu, nes tai esą laikini ir nepastovūs dalykai. Jisai pripažįsta tik ta, kas sužinoma grynu mąstymu, kas būna išvesta abstrakcijos keliu. Todėl,

Iš karių ekskursijos į pajūrį: 1) Ekskursija žygiuoja Palangos parku į Birutės kalną.
2) Pajūryje. 3) Ekskursijos vadovas mjr. S. Narušis susitinka su Martynu Jankum jo ūkyje.
4) Martynas Jankus sveikinasi su kariais ekskursantais.

jo žodžiais, asmuo tik vidaus dvasios darbu gali būti įtakingas visuomenėje.

Visai priešingos minties buvo *Konfucijus*, kuris gyvenp tarp 551 ir 478 prieš Kr g. Jisai imperatoriaus valdymo santykį su valdiniais randa teise pagrystu. Jo žodžiais, nors imperatoriaus iniciatyva leidžiami įstatymai, tačiau imperatorius turi gerbti aukštųjų valdinių nuomonę, stengtis turėti gerą vardą valdiniuose, stengtis saugoti išmintingųjų prosenių įstatymus ir nekeisti jų. O valdiniai turi pasitikėti valdovu, tačiau jiems priklauso teisė pašalinti jį nuo sosto, jeigu išnau-doja valdinius ir valstybę veda į pražūtį.

Konfucijus skelbė, kad kiekvienas protin-gas žmogus yra doras ir tai dorybei pasiekti yra šios sąlygos: žmoniškumas, teisėtumas ir teisingumas, mandagumas, protingas gyvenimas ir pa-dorumas. Todėl aukštesnis visuomenėje asmuo turi iš teisingumo, teisėtumo ir kitų paminėtų są-lygų daryti pagrindą savo veiksmams. Tas yra privaloma, ypač visuomenės vadams.

Konfucijaus mokslą papildė Meng-tse, gy-venęs tarp 372 — 289 m. prieš Kr. g. Jis taip pat laikė valdovą tautai Dievo duotą. Visuome-nės auklėjimo pagrinde turi būti: protingumas, meilė, teisingumas ir dorybė. Turi gerbti papro-čius ir apeigas. Žmonės, jo manymu, sudaro dvi klases: dirbantieji protu ir dirbantieji rankomis. Tie, kurie dirba protu, valdo visuomenę, o kurie

IŠ AKIŲ SPREŠ NUSIKALTIMĄ.

Visi gerai žino, kad kriminalistikoje be-veik visuotiniai naudojamasi pirštų nuospaudom-is. Bet iki šiol tai ir buvo kuone vienintelė prie-monė nusikaltėliui susekti. Dabar Amerikoje gy-dytojai nusikaltėliams padaro pirštų galų opera-cijas, priaugina naują odą ir tokiu būdu nusikal-tėlio pirštų naujos nuospaudos nesutampa su to-mis, kurias turi policija. Kaip žinoma, Amerikos gydytojai taip suoperuoja nusikaltėlių veidus, kad jie visiškai kitaip atrodo, negu jų fotografinės nuotraukos policijoje.

Bet štai New Yorko du gydytojai surado naują būdą nusikaltėlio tapatybei nustatyti. Jie ištyrė, kad kiekvieno žmogaus akių baltymai turi kitokius individualius nervų tinklus. Tokiu būdu akys nufotografuojamos atatinkamu aparatu ir at-vaizdai laikomi archyve. Vėliau, suėmus koki nors nusikaltėlį, palyginamos akių nuotraukos su tomis nuotraukomis, kurios yra archyve ir greit nustatoma tapatybė.

dirba rankomis yra valdomi ir jie maitina val-dančiuosius.

Tų mokslininkų yra labai gilių minčių, ku-rios pasieks visuomeniškosios santvarkos idealą tik ateities gyvenime.

S. R.

Vestuvės senovėje / VINCAS ŠLEKYS.

Būva jau ketvirtadienis. Šoka, žaidžia, geria ir valgo pas jaunikio motiną. Apie pietus atvažiuoja marčios pulkas — pasekėjai. Abu pulkai linksmynasi drauge. Į pavakarą būva jaunikio užgėrės su tokiomis pat dainomis, kaip buvo per nuotakos užgėrės. Dabar už stalo sėdi jaunikis, marti ir jaunikio svečia. Dabar metusiems pinigų marti duoda dovanas iš savo kraičio: jaunikio tėvui marškinius ir juostą; motinai visą eilę: jekę, andarcką ir skepetą; jaunikio broliams po marškinius, seserims po abrąsą; vestuvių "broliams" po rankšluostį; pulkauninkams ir pulkaunikėms po juostą; piršliui, muzikantui ir kukarkai po rankšluostį; svečioms ir tetoms po trimastę; jaunikio bernui, piemeniui po padvenskus. Dar prieš užgėrės, tik parvažiavus, marti duoda jaunikio tėvams lauktuvių po trimastę — "stuomenį". Ir visa tai beveik vienos marčios rankų darbai!

Po užgėrių jaunikio motina veda jaunuosius į klėtį paguldyti — tai suguldymas

Kitą, penktadienio, rytą apie 7-tą valandą prikėlimas. Ima, kas ką įmanydamas, su kuo didesnę triukšmą gali padaryti (mintuvus, keptuvus), ir drauge su muzikantu, visi eina jaunųjų kelti. Pas klėtis duris triukšmauja ir dainuoja prikeltuvių dainas, kol marti pravėrus duris nepaduoda jiems bonką degtinės — tada su triukšmu grįžta į seklyčią. Anyta arba tarnaitė neša į klėtį vandens bliūdą marčiai nusiprausti, marti į bliūdą deda pinigą (pusrublį, keturdesimtį, timpą). Atsikėlus marti, parodyti, jog ji žiūrės šių namų, patį pirmiausia išsluoja gričią ir sėda pusryčių. Penktadienį iki vakaro linksmynasi giminės ir kaimynai.

Šeštadienį išveždavo muzikantą. Likdavo dar pagirkėnoti senesnieji žmonės — giminės ir geri kaimynai. Bet čia dar vestuvių ne pabaiga, dar turi būti sugrąžtai, susiedys ir atgrąžtai.

Sekmadienį iš bažnyčios jaunikis su marčia važiuoja pas marčios tėvus. Ten randa sukviestus tik giminės ir svečias — tai sugrąžtai. Bet pirmiau kai važiuoti į sugrąžtus, jaunavedžiai ir svečios būva dar jaunųjų (pulkauninkų) susiedyje. Po mišių jaunieji susirenka toje pačioje karčiamoj, kurioj buvo susitelkę antradienio naktį. Ateina jaunikis ir svečia. Jaunikis pastato bonką degtinės, svečia duoda užkandžio. Kiek išgeria daugiau, pulkauninkai sumoka susiedyje. Iš susiedžio jaunavedžiai važiuoja į sugrąžtus.

Atgrąžtai būdavo kita sekmdienį — dabar marčios tėvai, broliai ir giminės atvažiuoja į jau-

Rugiapiatė Lietuvoje.

III.

Su naujais rūbais, naujomis mintimis ir veido išraiška sutiko ponias Umbrienė jauną artistą Laukaitį. Elegantiškas, rodo, ką tik nuo vitrinos nušokęs manekėnas, artistas pabučiavo jai į ranką.

— Kas naujo? Girdėjau, kad tamsta vėdi?

— Pikti gandai, ponias... Šiais laikais vestė... Labai atsiprašau... — ir atsikosėjęs paklausė:

— Norėčiau su tamstos vyru pakalbėti... Žinote, ištiko nelaimė...

— Ką čia jūs, ponas Laukaiti, tuoj apie vyrą ir nelaimės. Ar su manim nuobodu?

Umbrienė sagstė artistą priemerktom akim kaip žarijom, o jis galvojo. „Ir ta sena ragana mane tiria, o paskum visas Kaunas... Gana!“

— Ponias, ką jūs kalbat! Jūsų draugystė žmogus jauties ramiau, išdidžiau, kaip ties piramide piligrimas. Taip rimta ir paslaptina... Artistas sukaito, Umbrienė nuraušo ir pajauėjo.

— Rimta, sakot, bet netikėkit, o, ne... Dažnai žmonės visokių niekų prikalba...

— Teisybė, ponias... Bet tikėkit man: visas miestas apie jus žino... Jūs padoriausia moteris... Tokią žmoną turėdamas, vyras visuomet gali būti ramus... Gali kurti, stebinti pasaulį...

Laukaičiui buvo sunku kalbėti, tačiau jis spaudė žodžius kaip iš doros vadovėlių.

— Na, na... tik neminėk, ponas Laukaiti. Aš esu paslaptina... Mėgstu audrą, meilę... visokių nuotykius... Manęs nepažįsti... Kokios tamsta nuomonės apie neištikimas žmonas, a? Bet apie tokias, kurios neištikimos iš meilės, žinot, iš tikros meilės... Pasakykit tik aviriai...

— Blogiausias, gerbiamoji ponias, blogiausias... Mano mąrymu, tokias moteris reikėtų bausti, išmesti iš visuomenės tarpo, pirštais ba-

nikio tėvišką.

Per sugrąžtus ir atgrąžtus senesnieji lėbaudavo nuo sekmadienio vakaro ligi pirmadienio pavakarės. Atgrąžtai būdavo tikra vestuvių pabaiga.

Vestuvės būdavo tik rudenį, kada gana dyko laiko palėbauti.

Tokios marijampoliečių vestuvės pasiekė, su mažais pasikeitimais, beveik didįjį karą. Dabar visa tai išnykė. Jaunieji nėra matę „kvieslė“, mergelės nežino, kas yra pakalkė, čepčiukas ir pabriuviai — o dar taip neseniai be visa to kapsų vestuvės buvo visai neįmanomos.

(Galas.)

dyti... Atsiprašau, kad aš taip šurkščiai... Bet gi kaip pažįstamas, žinas, kad kalbu su pavyzdin- ga.. idealiausia žmona... Neištikimas žmonas reiki- kia... tiesiog deginti, — net sukriokė pagaliau Laukaitis ir jos veido išraišką pamatęs — nusi- gando ir užrūkė papirosą.

— Fe, fe... koks tamsta atsilikęs...

— Taip ponias... Apie mane mieste viso- kių niekų kalbama... Netikėkit, gerbiamoji ponias niekuomet...

Ilgai abu tylėjo. Pirmoji prabilo Umbrienė. Jos akys buvo mažytės, piktos, balsas duslus:

— Vadinasi, jūs pas mano vyrą atėjote?

— Taip, ponias... Mudu buvome kalbėję.

Jis žadėjo man mažytę paskolą suteikti...

— Paskolą? Jūs gi žinote, kad dabar sun- kūs laikai... Nereikia laidokauti, ponas Laukaiti! Mano idiotas visuomet į... — Ir ūmai atsistojus, taip smarkiai trūktelėjo durimis, kad Laukaitis, kaip pūkas pro langą, išdūmė pro duris.

— Ko ji dabar pasiuto?..

Tuo tarpu atėjo Mikalka.

— Ponias tur būt pasakysit savo nuomonę apie vyrus?... — pradėjo saldžiai.

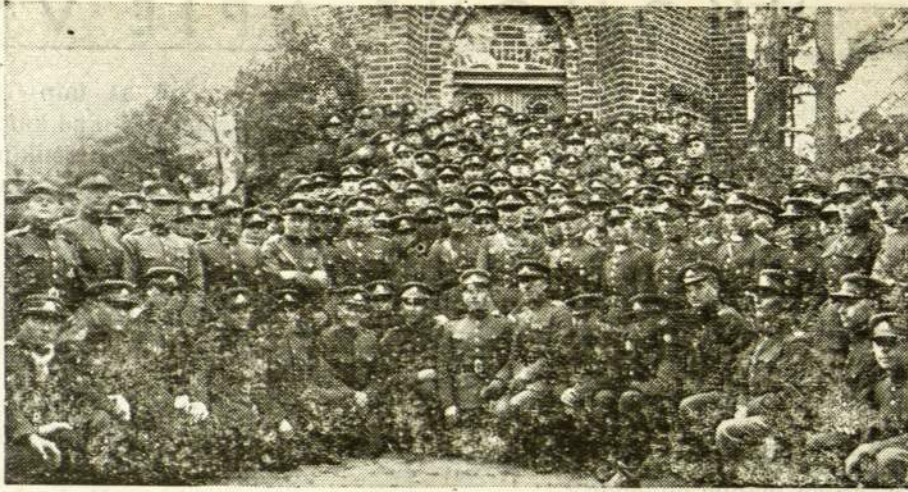
Umbrienės veidas buvo juodas su gel- tonu...

— Ką, apie vyrus? Jie visi, visi, supran- tat jūs, kurmiai, niekšai! Niekšai!

— Tačiau, vis delto ankietos tikslas... — mėgino reporteris atvėsinti ponias direktorienę... Yra ir išimčių...

Ipolitas Nagrodkis,
Lietuvos Operos Artistas.

Įvykusios karių ekskursijos dalyviai ant Birutės kalno Palangoje.

AUDRINGA NAKTI SKAUTAI BUDEJO

VL. KURPIS

I.

Pavasario rytas. Saulė teka, nudažydama rytinę dangaus dalį raudonai gelsva spalva. Baltų debesėlių būreliai buvo pasirodę iš vakarų šalies, bet, pamatę dangaus karalienę visame jaunystės grožyje, patys paraudo, susigėdo ir spruko už horizonto ribos.

Sidabrinėse Neries bangose maudosi pirmieji saulutės spinduliai ir, siausdami, žaisdami, smėlio dugną bučiuoja. Pakrantės lazdynuose skamba stebuklingos lakštingalų giesmės ir, ro-

— Jokių išimčių! Žiopliai, idiotai... Lauk tamsta!

Ryt dieną pas Umbrus buvo svečių. Viena ponija vartė naujausią „Pasaulio Veidrodžio“ numerį. Umai visiems svečiams, balsu kvatodama, ji perskaitė:

„Ponia Umbrienė, į anketą maloniai šitaip atsakė: Kiekviena moteris turi apgaudinėti savo vyrą. Mokslininko žmona turi rasti mylimą sau iš menininkų tarpo, nes mokslininkai tiki, kad menininkas jų žmonas moko gero skonio, idealų ir kitų gražių dalykų. Apgaudinėjamas mokslininkas pasidaro kvailas, o žmona — ideališčiausia vyras“.

Garbingų svečių akys pasidarė didelės ir baisios. Vyras pabalo kaip popierius, visų svečių veidai ėmė trukėti, o ponija Umbrienė iškrito iš krėslų ir tik tris kart teapsivertė...

(Galas).

dos, kas kalba, dainuoja. Toliau, pievoje, griežlės šaukia, galvijai mauroja.

Toje, gausiai gamtos grožiu apdovanotoj vietoj, yra didelis, senas grafo Tolševičiaus dvaras. Daug laimingų praeities dienų atsimena balti trijų aukštų dvaro rūmai, dar daugiau — didelis, šiandien apleistas, parkas. Dabar ten liūdna: nebeskamba dainos, retai kas nusijuokia. Pats grafas paniuręs, piktas, nesugyvenamas. Niekas jo paguosti, prajukinti negali. Savo namiškiams jis šaltas, kaip ledas, negailestingas, kaip priešas. Jo gražios dukterys: Rėnė ir Aldona amžinai jautė tėvo geležinę ranką ant savo pečių.

— Niekur neišeit be mano žinios, — įsakė tėvas.

Motina, antroji grafo žmona, buvo visumet liguista ir užsidariusi savyje. Ji dažnai užsidarydavo viename mažame trečio aukšto kambarėlyje ir ką ten darė — nieks nežinojo. Ten buvo, lyg dailės parodoj, išstatyti garsaus dailininko, jos pirmo vyro, kūriniai. Ten ji rasdavo nusiramini- mą. Tik mažasis grafo sūnelis Rimutis savo nekalta šypsena ir žaidimais valandėlę nuimdavo tamsų liūdesio šydą nuo tėvo ir motinos akių.

Tai buvo atgailaujanti už praeities nuodemes sulenkėjusių Lietuvos bajorų šeima.

Gražiosios grafo dukterys nerimo, ilgėjosi kažko, laukė išsvajotos meilės. Atsitiko kartą taip. Rado tėvas naktį jazminų krūmė savo vyresniąją dukterį su paprastu bernu besikalbančią. Įžeistas didiko honoras išsiveržė perk inais. Nuo to laiko merginoms miegamąjį įtaisė trečiame aukšte, ir tėvas kiekvieną vakarą rūpestingai užrakindavo visas rūmų duris, kad niekas neįeitų. Jam svarbu buvo išlaikyti nors nesuterštas savo vardas.

M A R G U M Y N A I

Pasirodė mokytu

Nemokytas žmogelis klausia mokyto:

— Ponuli, pasakyk man, kas tai yra subjektas?

— Subjektas, — pagalvojęs ir nenorėdamas daug aiškinti pasakė: tai yra žmogus.

— Dėkui: O objektas?

— Objektas, tai yra daiktas.

— Daiktas? Tai kas tada bus idėja?

— Tas, kas galvoje yra, — pasakė ponaitis.

— A-a! Tai dabar žinau.

II.

Kartą sėdėjo grafas balkone ir galvojo, kokių būdu sugrąžint tuos gerus laikus, kai jis tik įsakinėdavo, o visi jo klausydavo. Tiesa, jis kaip „grynas“ Lietuvos lenkas tikėjosi, kad baltas Lenkijos vištasnapis ateis jam padėti, kad grąžins, jam kadai priklausiusias žemes, nulesęs nuo laukų naujakurių trobeles. Jis pažiūrėjo pirmyn ir pro medžių tarpą pamatė savo artimo kaimyno, savanorio Mickaus sodybą.

— Tfu! — nusispjovė.

Lyg seniau į delnų suplojimą, atbėgo kambarinė. — Šviesusis grafe, į dvarą atvyko kažkoks uniformotas vaikinai ir nori su ponu kalbėt.

— Tegul ateina.

Netrukus į balkoną įėjo jaunas skautas. Atsaliutavo.

Grafas nustebo. Savo gyvenime jis nebuvo matęs skauto. Tik kažką buvo apie juos skaitęs. Jo akys smalsiai apėjo visą skautą nuo kojų iki galvos, sustodamos prie kiekvieno ženklo. Pagaliau jis šlykščiai susiraukė, pamatęs ant krūtinės tautiškas lietuvių spalvas.

— Ką tamsta pasakysi?

— Aš, gerb. grafe, atvykau pas jus prašyt leidimo stovyklauti jūsų gražiame pušynėly, kurs yra anapus Neries.

— Nesuprantu. Gal lenkiškai?

Skautas viską išdėstė lenkiškai.

— Aha! Jūs turit sau palankių ponų, valdžią... ji iš manęs mano miškus atėmė. Štai! — parodė ranka į horizontą, — ten buvo mano miškai. Aš leidžiu juose stovyklauti.

Jo akys dar nukrypo į tautišką juostelę, ir jis nusispjovė.

Skautas tik pasakė:

— Atsiprašau.

(Bus daugiau).

Tuoj žmogelis, norėdamas pasirodyti mokytas esąs, nuėjęs į krautuvę, prašo:

— Subjekte, duok man objektą idėjoms iš galvos šukuoti...

Mokytojas aiškina mokiniams

— Niekuomet nereikia kalbėti nepagalvotus. Jei jūs norite ką svarbaus pasakyti, tai pirma reikia bent iki penkiasdešimt suskaičiuoti, o jei ypatingai svarbus dalykas, tai iki šimto.

Dviem dienoms prasliskus mokytojas pamokos metu atsistojo prie krosnies pasišildyti ir pastebėjo; kad visų vaikų lūpos kažin ką šnibžda.

Galop visa klasė paskubomis prasitarė. Devyniasdešimt devyni, šimtas!

— Ponas mokytojau, jums dega švarko skvernas.

Atmink, ką kalbėjai.

Siuvamųjų mašinų agentas:

— Kada tamsta užmokėsi už mašiną?

— Užmokėsiu? Juk tamsta parduodamas mašiną man sakei, kad greitai ji pati už save užsimokės. Taigi atmink, ką kalbėjai.

Pas taikos teisėją.

— Tamsta taip sumušei šitą poną, kad jisai tris savaites negalėjo jokio darbo dirbti. Ką tamsta pasakysi savo pasiteisinimui?

— Jisai vis tiek, ponas teisėjau, buvo bedarbis!

Kolegos.

— Kas tie trys ponai, kurie kampe kalbasi?

— Tai yra kolegos.

— Negali būti?

— Tikrai taip yra, nes jų vienas kapitalistas ir karmo kuponas, kitas siuvėjas ir karmo medžiagas, trečias redaktorius, kuris karmo straipsnius iš laikraščių.

Šykščiausias...

Trys žydai ginčijasi dėl to, katras iš jų matė šykščiausį pasauly žmogų.

— Aš, — sako pirmasis, — pažinau žmogų tokį šykštų, jog jis atkimšdavo savo rašalinę tik plunksnai pavylgit, rūpindamasis, kad rašalas neišgaruotų tada, kada jis rašo.

— Aš — sako antrasis, pažinau žmogų, kuris buvo toks šykštus, jog jis stabdydavo savo

laikrodį visai nakčiai, kad laikrodžio mechanizmas nediltų be reikalo.

— O aš, — sako trečiasis, — mačiau didžiausią šykštuolį, kurį žemė ligšiol nešiojo. Tatai buvo senas žydas, toks šykštus, jog jis neskaitydavo jam padovanotų knygų, kad nesusidėvėtų jo akiniai.

Apgavo beprotį.

Vienas smarkus pamišėlis kažkaip išsigūdo iš savo kameros beprotnamy ir užlipo ant stogo. Prižiūrėtojas nusekė paskui pamišėlį ir tempė jį žemyn. Bet pamišėlis stipriai sugriebė prižiūrėtoją ir suriko:

— Abu šokim žemyn!

-- Palauk! ramiai tarė prižiūrėtojas. Kokia čia gudrybė šokti nuo stogo žemyn! Bet va nu-

lipkime žemyn, o paskui iš ten šokime ant stogo! Tai bent bus dyvo!

Pamišėlis pagalvojo, o paskui sutiko abudu nultipti žemyn. Pamišėlį vėl uždarė jo kambaryje.

Brangūs paveikslai.

— Įsivaizduoju sau, kaip buvo turtingi Rafaelis, Leonardas da Vinči ir kitį didieji dailininkai!

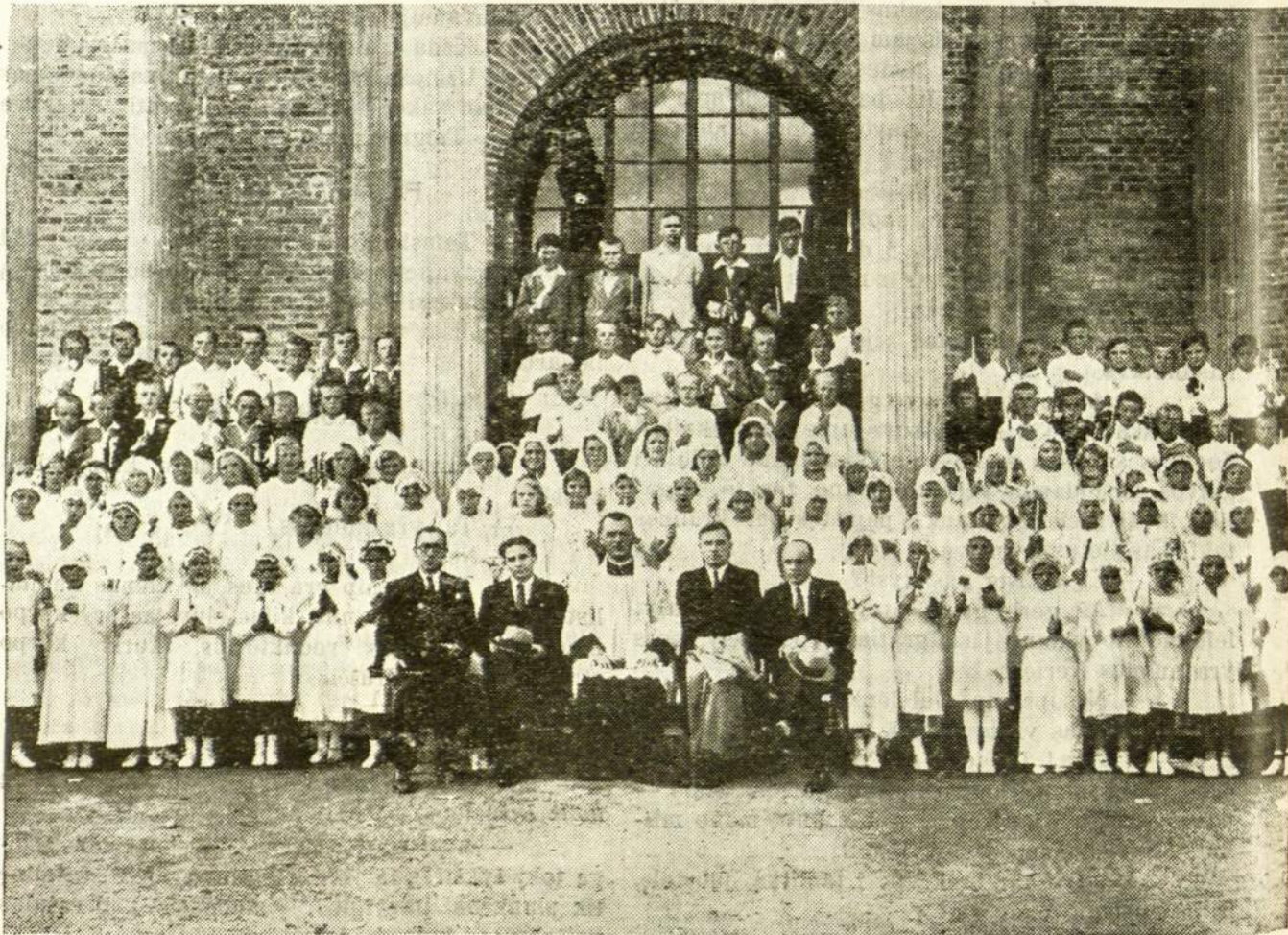
— Kodėl tai manai!

— Nagi, tik pagalvok, kiek jie imdavo už savo paveikslus, kai jie buvo nauji, jeigu dabar už senus desėtkais tūkstančių moka.

— Šios dienos kiaušinis yra geresnis už rytojaus vištą.

— Mirusieji atidaro gyvųjų akis.

SÃO PAULO KRONIKA

Pirmoji vaikų šventa komunija Vidury-sėdi kolonijos kapelionas kun. B. Sugintas su mokytojais: St. Jurevičium, S. Bakšiu, E. Pažera ir "Šviesos" redaktorium St. Puišiu.

DARIAUS — GIRĖNO PAMINĖJIMAS

Šiais metais São Paulo lietuvių kolonijoje Dariaus — Girėno paminėjimas ėjo dviem dalim: iškilmingomis bažnyčioje pamaldomis ir iškilmingu salėje aktu.

Pamaldos buvo laikomos savoj lietuvių Šv. Juozapo bažnyčioj 11 val. ryto. Bažnyčios vidury stovėjo gražiai papuoštas katafalkas, prie kurio po Mišių buvo gražiai atgiedota "Liberate me, Domine". Pačias misias ir "Liberate" giedojo keturiais balsais mišrus jungtinis "Vilties" ir Villa Bellos choras, p. Stankūno vedamas, kuris padarė į visus gerą įspūdį. Sumą laikė ir įspūdingą tai šventei pritaikintą pamokslą pasakė gerbiamas mūsų kolonijos kapelionas kun. B. Sugintas.

Bažnyčia buvo pilna žmonių, jų tarpe Brazilijos Lietuvių Aero Klubo Valdyba su pirmininku p. Vl. Eidrigevičium priešaky, mokyklų mokytojai ir spaudos atstovai. Iš kitų organizacijų dalyvavo tik "Vilties" S-gos ir "Lithuanios" valdybos. Gaila, kad Konsulato jokio atstovo nebuvo.

Antra paminėjimo dalis buvo surengta Dariaus ir Girėno salėje 3 val. po piet. Čia buvo susirinkę tiek žmonių, kad visi tilpti į salę net negalėjo. Tai pirmą kartą São Pauly, kad tiek žmonių būtų susirinkę.

Paminėjimą atidarė Aero Klubo valdybos pirmininkas p. Vl. Eidrigevičius trumpa kalba, nušviesdamas kas tai yra mūsų didvyriai Darius ir Girėnas ir kokią jie reikšmę turi mūsų tautai.

Po to buvo pasakyta keletą prakalbų, iš kurių pažymėtina p. S. Bakšio kalba. Jis savo kalboje rimtai ir vrizdziais žodžiais nupasakojo tuos nuo pelnus, kuriuos padarė mūsų tautai Darius ir Girėnas ir nurodė, koku būdu jie išgarsino lietuvių vardą visame pasauly.

Prakalboms pasibaigus lakūnas p. St. Jurevičius laikė tos dienos minčiai pritaikintą paskaitą, nušviesdamas visais atžvilgiais Dariaus ir Girėno darbus, jų kelionę ir patį žuvimą. Baigdamas paskaitą kvietė visus susirinkusius vienai minutei susikaupti atsistojimu. Po to choras sugiedojo žuvusiems didvyriams pagerbtii "Maldą" Prasadėjo meninė dalis.

P. Vaclovas Laurinavičius labai gražiai padainavo solo: Leiskit į tėvynę ir Visur tyla. Dainavimas visiems patiko, todėl ant "biso" sudainavo dar porą dainelių.

Žinomas mūsų kolonijojej smuikininkas p. Vl. Ogževaila atliko mūsų chorvedžio p. J. Stankūno smuikai parašytą gražią elegiją "Sparnuoti Lietuviai", (muzikos kūrinį), kuri į publiką padarė gerą įspūdį, už ką aplodismentų kaip p. Ogže-

vailai, taip ir pačiam autoriui p. J. Stankūnui negailėta. Už tą elegiją

p. Stankūnui ištikrųjų reikia suukti "valio". P. Ogževaila dar smuikavo "Plaukia sau laivelis".

Po to buvo atlikti du duetai «Mielaširdystė» ir «Jau vakaras buvo», kuriuos gražiai sudainavo: pirmąjį panelės Ona Nizevičiūtė, Marė Bliudžiūtė, Marė Savickaitė ir Pranė Mazietytė, o antrąjį — ponია El. Neumanienė ir panelės O Jotekaitė, St. Leitaitė ir Emilė Avlasevičiūtė.

Labai gražiai deklamavo "Lietuvi" p-lė Kemeklytė ir "Du Sakalu" p-lė Isakaitė.

Toliau sekė choras, kuris atliko keturias dainas: "Laisvės Vaapas", "Savanorių maršas", "Laisvės Daina" ir "Išivių Daina". Ši paskutinė yra pono J. Stankūno kompozicija. Melodija labai graži ir gerai tapo sudainuota. Publikai patiko, todėl choras turėjo ją kartoti, o ponui Stankūnui iškelta ovacijų.

Paminėjimas baigtas Tautos Himnu ir trumpa p. Eidrigevičiaus kalba.

Paminėjimas pasisekė kuogeriausiai. Žmonės patenkinti išsiskirstė su pakeltu ūpu.

Patį paminėjimą ruošė Aero Klubo valdyba, o meninę dalį prirengė p. J. Stankūnas, už ką jiems reikalinga tarti karštą ačiū.

Dalyvavęs.

VAIKUČIU ŠVENTE

Liepos 19 d. São Paulo lietuvių kolonijos vaikai apvaikščiojo iškilmingai savo šventę, kuri jiems padėjo naują pagrindą gyvenimui. Tai vaikų pirmoji šventa komunija.

Kaip kitais metais, taip ir šiemet vaikai buvo ruošiami mokyklose, tik tas skirtumas, kad šiais metais visas darbas krito išimtinai ant pečių vienam klebonui kunigui Sugintui. Jis juos paruošė, išmokino, jis juos ir bažnyčioje sutvarkė. Jis jų ir registraciją pats vedė. Tame darbe mokytojai tik tiek padėjo, kad užleido katechizacijai mokyklų patalpas, o Canindé rajone tai vaikščiojo pats į vaikų namus.

Už tą pasišventimą gerbiamam klebonui bus amžinai dėkingi ne tik vaikai, bet ir jų tėvai. Visuomenė ir ta dėkinga pasiliks, nes kas deda stiprius pamatus vaikams, tas tuo pačiu deda pamatus ir tautai — tokia visuomenė ir jaunimas — tautos ateitis.

Šiais metais prie pirmosios Komunijos

priėjo 101 vaikas. Rajonais taip atrodo: Villos Bella Zelina, ir kitos apylinkės — 61 vaikas, Moka — 15, Villa Anastazija — 9, Bom Retiras 14, Canindé — 1, Villa Faquini — 1.

Iš to maty, kad Villa Bellos — Zelinos tėvai daugiausia kreipia dėmesio į savo vaikus, į jų paruošimą busimajam gyvenimui, į jų auklėjimą ir į palaikymą juose kas yra sava, lietuviška. Ir mokykloje ten irgi daugiausia yra vaikų, beveik du šimtai, tuo tarpu kaip Mokoje, kur lietuvių gyvena daug daugiau, vaikų mokykloje tik šimtas su biškiu. Už tai tebūnie jiems garbė.

Pirmoji Šventoji Komunija šiais metais įvyko savoj lietuvių Švento Juozapo bažnyčioj 8 val. ryto. Prieš ir po pamaldų kunigas B. Sugintas pasakė jiems pritaikintus pamokslus, ragindamas pamilti Dievą, laikytis visame gyvenime doros pagrindų ir eiti tuo keliu, kuris veda prie geresnės ateities ir laimingos amžinybės. Ragino niekuomet neužmiršti ir savo tėvelių bei motinelių ir amžinai būti jiems dekingais už tą gerą, ką jie yra padarę. Tie kunigo klebono žodžiai visuo met vaikams atmintini bus.

Po visų iškilnių prie bažnyčios durų nufotografuota. Ir ši fotografija liks vaikams amžina atmintis.

Po to vaikai, pasistiprinę užkandžiais ir kava, išsiskirstė. visi linksmučiai su gyva širdimi ir pilnu pasiryžimu ateities gyveniman.

Iškilmėse dalyvavo daugybė žmonių, ne tik vaikų tėvai, bet ir šiaip kiti lietuviai. Iš mokytojų dalyvavo: p. p. S. Bakšys, E. Pažėra ir Jurevičius. Nuo spados dalyvavo tik "Šviesos" redaktorius.

Bendrai paėmus, ši vaikų šventė padarė į visus gerą įspūdį. Nė vienam net išspaudė ašaras iš akių, prisiminus savo jaunystės dienas ir suliginus jas su dabarties gyvenimu. Kaip viskas pasikeitė! Laimingi tie vaikai, kurie dar nėra išgėrę gyvenimo sunkumų taurę!

Mes gi suagę galim džiaugtis vien tik prisiminimais iš savo jaunystės dienų.

Šakelė.

Atvyko naujas liet. kolonijos kapelionas.

Į S. Paulo lietuvių koloniją jau atvyko naujas kapelionas kun. P. Ragažinskas. Kun. P. Ragažinskas jau perėmė visus lietuvių katalikų bendruomenės ir lietuvių bažnyčios reikalus iš buv. kapeliono kun. B. Suginto. Kun. B. Sugintas žada iš S. Paulo išvažiuoti.

"Vilties" žurnalas taliau eis normaliai.

Dėl tam tikrų susidėjusių aplinkybių "Vilties" žurnalas buvo sustojęs. Dabar sutvarkius visus redakcijos ir administracijos reikalus žur-

nalas vėl eis normaliai. Žurnalą numatoma žymiai patobulinti ir net padidinti.

Nepaprastas "Vilties" S-gos skyriu atstovu suvaziavimas.

Spalių 18 d., 3 val. p. p. Lietuvių Namuose, rua Bandeirantes, 92 įvyks "VILTIES" s-gos nepaprastas skyrių atstovų suvaziavimas. Bus svarstomi svarbūs klausimai.

Lithuaniečiai suplikė Mocos rajono futbolo čempioną.

Rugsėjo 27 d. "Lithuanijos" Mocos skyrius rungsi su rumunų sporto klubu, kuris yra faktinis Mocos rajono futbolo čempionas. Nežiūrint į tai, kad rumunų klubas turėjo pasisamdęs iš "Palestros" I-os kom. atsarginį vartininką, lithuaniečiai čempioną nuvainikavo, laimėdami rungtynes 2:0. Rungtynių pasižiūrėti buvo susirinkę apie 2000 žmonių.

J. Čiuvinškas paskirtas Konsulato sekretorium.

Ats. kap. J. Čiuvinškas, Uzs. Reik. Ministerio įsakymu paskirtas Lietuvos Konsulato sekretorium nuo šių metų sausio 1 dienos.

Atvyksta dar du mokytojai iš Lietuvos.

DULR į S. Paulo atsiunčia dar du mokytojus: P. Matulevičių ir p. Augustinaučiuotę — Matulevičienę. Į S. Paulo nauji mokytojai atvyks spalių mėn. pabaigoje.

Villa Bellos choro vakaras.

V. Bellos lietuvių choras rugsėjo 26 d. surengė gražų vakarą S. Caetane. Vakaro programą išpildė V. Bellos liet. choras, vaidindamas "Vasarotojai", monologas ir kupletas. Programa buvo įdomi ir atlikta gana gerai. Publikos buvo labai daug. Vakaras praėjo gražiai ir tvarkingai.

Sužeidė mok. S. Bakšį.

Rugsėjo mėn. 19 d. gatvėje iš pasalų sužeistas mok. S. Bakšys. Piktadaris pabėgo. 24 rugsėjo S. Bakšys iš ligoninės grįžo. Jo sveikata taisosi.

Skelbkitės

"VILTYJE"

Vokiečių fotografijų įstaiga.

“BERNARDO”

Įsteigta 1890 metais

Atlieka įvairius darbus fotografijų srity.
Specialybė padidiniame, o taip su dažais.

Darbas greitas, sąžiningas ir pigus.
Vyksta į namus fotografijų reikalais. Daro
iš fotografijų naujas.

ARTHUR SCHMIDT

Rua São Caetano, 111 (senas nr. 103)
Tel. 4-5576 - São Paulo

Ponių ir Panelių dėmesiui!

Eikite kirpti ir garbanuoti savo plaukus tik
į lietuvių moterų saloną

“POLLA”

Kerpame ir garbanuojame plaukus sulig
paskutinės mados.

Didelis prityrimas garbanavime «Perma-
nente», garantuotas dešimčiai mėnesių.

Kainos nuo 10 iki 20 miliresų.

Antrašas: **Rua José Paulino, 94.**

Tik neužmirškite!

Dr. A. CANDIA

VENERINĖS LIGOS:

Triperis (visose stadijose — aštrus ir
kroniškas). Sifilis.

Priėmimas nuo 9 — 12 ir nuo 3 — 7
Sekmadieniais nuo 10 — 12.

Rua Barão de Itapetinga, 242
3 aukštas - Telef. 4-0218

Kalba rusiškai, lenkiškai, vokiškai.

JAUNIME, tavo jauna dvasia visuomet

reikalauja peno. Tu gyveni ne nien kūnu, bet ir
siela. Tu privalai maitinti savo dvasią lietuvišku
spausdintu žodžiu. Nieko nelaukdamas užsisakyk
vienintelį Pietų Amerikoje jaunimo žurnalą

“VILTIS”

Tu jame rasi visada daug naudingų pasis,
kaitymų, apysakų gražių vaizdėlių iš savo gimtinės
ir kitų kraštų, daug įdomių ir pamokinančių
straipsnių, eileraščių, juokų ir kt.

«VILTIS» metams kainuoja tik 8\$000, pus-
mečiui 5\$000. Į Lietuvą — metams 15\$000 pus-
mečiui 8\$000. Į visas Amerikos valstybes me-
tams 12\$000, pusmečiui 6\$000.

Pinigus siųsti:

“VILTIS” - Rua Aureliano Coutinho, 10

SÃO PAULO

Zimu ir progresyviai didejanti nuolatiniai uždabai

Siulo stambi vietinė firma, kur norėdama
išplėsti taip pat ir Brazilijos lietuvių tarpe savo
garbingus socialinius, kultūrinius ir komercinius
veikimus Paieško darbščių ir prityrusių bendra-
darbių abiejų lyčių, būtent atstovų, agentų ir
kolektorių ne tik São Paulo mieste bet ir kiek-
vienoje Brazilijos vietoje.

Kreiptis nuo 9 iki 11 val. ryto, Largo da
Sé, 50, 3 aukštas. Constructora Lar Ltda. Laiškams
— caixa postal, 3522 S. Paulo.

Dras POVILAS LICCIARDI

Santa Casos medikas - operatorius.

Medicina ir chirurgija. Suaugusiems ir vai-
kams. Gydoma reumatizmas ir vidurių
ligos be operacijų.

Taip pat venerinės ligos.

Specialistas moterų ligų.

Priėmimas nuo 11 iki 12 val. ir nuo 14 iki 20
val. Kiekvieną dieną.

Vyksta į namus kiekvienu momentu.

RUA SILVA PINTO, 444 (Bom Retiro) Telef. 5-4175

Kiekvienas susipratęs lietuvis skaito vienintelį P. Amerikos lietuvių žurnalą “VILTIS”

LIETUVI!

Prisimink, skaitytojau, kad jau laikas atnaujinti žurnalo prenumeratą.

Jei dar nuolat tave nelanko «VILTIS», tad pasiskubink išsirašyti.

WILLA ZELINA

AUKŠTA VIETA, GERAS ORAS, PLAČIOS GATVĖS, SVEIKAS VANDUO, ELEKTROS
 ŠVIESTA, LIETUVIŲ, BAŽNYČIA IR T.T. BONDŽIŲ, AUTOBUSŲ IR TRAUKINIŲ SUSISIEKIMAS
 SKUBEKIT. ISIGYTI NUOSAVĄ ŽEMĖS SKLYPĄ! DUODAMA MATERIOLAS IŠSIMOKĖ-
 JIMUI. DAR YRA ŽEMĖS PO 10#000 UŽ M.² ILGAM IŠSIMOKEJIMUI. TEIRIAUTIS:
 PRACA ANTONIO PRADO Nº3 SOB. TELEPHONE 2-5023

VIETOJE:
 PAS KARLOS KORKISCHKO
 AV. ZELINA Nº 33
 ŽEMĖS SAVININKAS CLAUDIO MONTEIRO SOARES.